

Gi verdighet

Optikere i Kongo

Mars 2023, fikk Turid og Jon på ny høre en stille stemme si: "Vil dere reise til Kongo igjen?" Var det stemmen fra Gud? Jeg tror det, men stemmen tilhørte Kumbowo Manzinga, lederen for Baptistkirken i Nord-Kongo. Stemmen og ordene hans traff oss begge på en måte som gjorde at vi begge svarte ja.

Vi hadde sett så mye i Kongo, utrolig mye var blitt bedre, men det var fortsatt mulig å se at veldig mye var ødelagt.

Vi kan alltid velge hva vi vil se

Er det noen vits i å gjøre noe i Kongo, alt blir jo ødelagt? Vi vet det er meningsfullt å gjøre noe. Jeg tror ikke at det lille jeg gjør kan endre Kongo totalt, men de vi møter kan oppleve en endring. Hvis den personen går videre med litt ny kunnskap håper jeg at det er en kunnskap som dytter Kongo i en bedre retning. Ingen kan gjøre alt, men vi kan gjøre litt. En liten endring i dag på retningen, kan bety mye om 10 år.

Kunnskapen dør ikke, den består. Optikere Safari (bilde) og Bokilo har jobba ca. 37 år i Kongo uten tilskudd. Kjærligheten, verdigheten og kunnskapen lever videre hos de i et land hvor det har vært opprør og kriger. Alt de hadde av utstyr er ødelagt. Men de to optikerne jobber videre, under utrolige vanskelige forhold, hadde de stoppa opp og bare sett tilbake på det vanskelige, tror jeg ikke de hadde klart å gjøre så mye. Hver dag har de møtt nye mennesker og arbeidet med briller og øyehelse. De har sett at de kan gjøre noe. Slik er livet for oss alle. Fokuser vi på det som går galt, så ser vi til slutt bare det gale. Se på det som går bra og du får oppleve en fantastisk Gud, som er der hele veien, hver eneste dag. Hvis jeg bare skulle møte

Gud i kirken eller på store konferanser, hadde livet vært kjedelig. Jeg velger å tro at Gud alltid er med, i hver eneste ting som skjer, jeg velger å si at Gud er til stede. Ikke fordi alt er så stort og fantastisk, men fordi Gud alltid er der.

Til verdighet har Kristus kalt oss.

Filipperne 3:14

Jager fram mot målet, mot den seiersprisen som Gud fra det høye har kalt oss til i Kristus Jesus.

Da vi lessa ut 9 aluminiums kasser og 4 koffertar med hovedsakelig ting til optikerne kunne vi på en måte se han lille Bokilo vokse. Det å se optikerne oppleve at endelig skal optikerbygget fylles og bli slik det en gang var og enda bedre, gjorde godt.

Vi har jobba litt hver dag i 8 måneder for dette. Nå ser vi at veien åpner seg. Nå lages bord og stoler slik at vi kan få installert alt før vi reiser hjem i midten av februar. Fra ingenting til en tilnærma fullt utstyrt optisk bedrift. Dette er et under. Det som så umulig ut er blitt gjort mulig. Fra ingenting er vel feil å si, uten at optikerne hele tiden har tatt vare på kunnskapen, hadde ingen ting av dette blitt bra.

Noe annet fantastisk er det å komme ut i kirkene å se mengder av barn og unge. Dette gir håp. Unge som blir gitt ansvar og tar ansvar, gir håp. Dette kaller jeg verdighet.

Hvorfor skal vi være i Kongo?

Jeg tror vi baptister kom til Kongo av en årsak, vi har gjort utrolig mye bra. Det er bygd opp et nettverk av kirker som dekker et stort område, det er 450 baptistkirker fordelt på 16 distrikt. Det er mange kristne i området som bryr seg om andre og vil gjøre vel. Kirkene gir en trygghet for mange mennesker, det er aldri langt til neste kirke når du er ute og reiser. Det er ofte bare 5 km mellom baptistkirkene.

Nå har flere og flere radio og

telefon, men fortsatt er kirken en viktig del av informasjonsflyten ut til folk.

Nord for Kongo er det mer ustabil enn her. Med alle våre baptistkirker, demmes det opp for andre religioner på vei sørover. Flyktninger fra nord får møte mennesker med en tro som gir folket verdighet midt i alt som er vanskelig.

Baptistkirken i Kongo klarer det meste, men fortsatt er motivasjonen og verdigheten som vår misjon gir svært viktig.

Håp

Vi er nå i Kongo for en periode på tre måneder. Vi opplever et folk som gjør noe for hverandre, et folk som ser hverandre og vil ha fred.

Å stå langsmed hovedveien som akkurat nå er oversvømt, gir oss tross alt et håp. Ut fra mange europeeres tanker skulle en tro at alle kom til å sette seg ned og vente på at flommen trakk seg tilbake. Slik er det ikke. Alle får hjelp til å komme over, de med sykkel eller motorsykkel får hjelp med en dytt over "elva". De som går, støtter hverandre over for å være trygge. De som har to kroner, blir frakta over i kano. Alle får komme over. Det finnes mennesker som vil hjelpe hverandre. Det er håp. En morgen før flommen, gikk jeg over broa. Da så jeg ei lita jente som hadde fylt et kar med vann, hu strevde litt med å løfte det opp, da løp ei fremmed jente ned å løfta karet opp for henne. Tenk om alle var med på å løfte litt? Barna gjør det ofte uten å tenke.

Visdom

Jeg fikk se at taket på optikerhuset lakk ganske mye, jeg tenkte: la oss reparere det. Min ide var å skifte hele taket og legge på nytt.

Snekkeren kom og undersøkte taket nøye. Slik gjør vi sier han: Vi skifter fire plater og nytt på mønet så blir det bra. Så slik er det blitt. Før var alltid "visdommen" i hodet på misjonæren, mange feil er blitt gjort på grunn av det. I dag samarbeider vi om de fleste løsningene. Ingen eier den hele sannhet, sammen finner vi en større del av sannheten.

Dette sparte oss for omtrent 23.000 kroner i uventa utgifter.

Gudstjeneste

Gudstjenestene varer ofte lenge, men med variert program. Det som gleder meg, er gleden mange har ved å gi og dele av det de har. Høydepunktet i en gudstjeneste er ofte kollekten, bestående av konkurranse oftest mellom menn og kvinner. Andre ganger mellom områder etter hvor de bor. Talene kan være lange, men som regel kortere enn før, og ofte veldig konkrete på hva som er viktig, ofte også ord om det daglige liv. Som f.eks. at barna er viktige og vi alle skal være et forbilde. Viktigheten av at jenter skal studere og ha samme rettigheter som mannen, snakkes det ofte om. Kirken går foran når det gjelder omsorg, likestilling og det å gi folket verdighet.

Pastor Kumbolani

Kumbolani er en helt vanlig pastor, som engasjerer seg i en menighet 15 km fra der han bor. På en fantastisk plass som ligger langs med en sti inne i skogen, Masaliandulo. Han har et hus like i nærheten av her vi bor, men på fredagene drar han inn til menigheten og bor der til søndag, enten på sykkel eller en liten motorsykkel.

Der inne er det bedre plass til en åker som er

nødvendig for de fleste. Mandag morgen er han tilbake på jobb her på kirkesenteret. Vi møter ham hver dag.

Menigheten møtes på søndager, hvor det kommer omtrent 40 kvinner, 40 menn og 40 barn. Det er alltid mange unge i kirken. Det er et eget kor for unge og et for kvinnene. Sangen er fantastisk, men ønsket om instrumenter er stort. For norske ører er muligens sangen finest uten instrumenter og med dårlige høyttalere med volum litt for høyt.

Han elsker begge jobbene.

Han blir glad når han kommer til kirken og nærme åkeren. Disse to gir han Liv og liv. Uten kirken har livet ingen mening, uten mat stopper arbeidet. De har en god relasjon til høvdingen i landsbyen som også går i kirken. Høvdingen fortalte at det bodde ca. 350 i landsbyen. Da er det stort når ca. 150 kommer til kirken. Ikke mange baptistkirker kan skryte av samme prosentvise antall. Høvdingen er også medlem av kirken, så de prater ofte om hvordan de kan gjøre det bedre i menigheten og i landsbyen. Denne menigheten er helt uten strøm og mobildekning, men Kumbolani har god kontakt med andre gjennom uka.

Veien til kirken (se bilde) er en opplevelse.

Cecile Kinamboli Lanca

Cecile Kinamboli Lanca er lederen for Baptistkvinnene her i Nord-Kongo. Hun bruker mye tid på reiser, men også tid på evangelisering og lokalt hjelpearbeid. De har matutdeling to ganger pr. uke til unge som sitter i fengsel. I tillegg ser de til en del foreldreløse barn som også får litt hjelp. Jobben er stor under forhold som ikke alltid er like lette. Men mottagelsen hum får over alt, gjør at hun jobber videre.

Hun sier: Jeg takker Gud for at han er med meg alle slags dager. I mange år har jeg tjent Gud og kjønt at han er med meg. Guds arbeid er fantastisk. Troen på Jesus gir meg styrke og det nye livet. Gjennom troen vet jeg at jeg har et evig liv. Et nytt liv på den andre siden. Det viktigste verset for meg i Bibelen er Johannes 3:16. Gud har gitt oss troen på vår frelser Jesus Kristus og det holder. Et evig liv venter på oss.

2 Korinterne 5:17

Den som er i Kristus, er en ny skapning. Det gamle er borte, se, det nye er blitt til!

Tror du på Jesus er det gamle livet borte og alt det gale slettet. Du har et nytt liv. Vår kropp er Guds tempel. Stol på og tro på Gud for det varer livet ut og inn i evigheten.

Kumbowo Manzinga

Kumbowo Manzinga er President for Baptistkirken i Nord-Kongo, han er også leder for enhetskirken i dette området. Det vil si leder for en samling av alle de protestantiske kirkene i området her.

Han sier at årsaken til at Baptistkirken her i Kongo er blitt så stor, er jobben som Baptistkirken Norge har vært med på. En stor takk.

Videre sier han. En viktig grunn til at mye av arbeidet fungerer og har fått en viktig plass i samfunnet, er opprettelsen av fødestua her i Buta. Også tannlegen og optikerne er viktige for kirken. Dette kan gjøre sentret her til en meget viktig institusjon for å gi verdighet til mennesker langt utover menighetsmedlemmer. Vi har fått et stort helsesenter! Til slutt legger han til at norske baptister aldri må glemme Kongo.

Kumbowo er en dyktig mann som egentlig ønsket å overlate posisjonen til andre, men nesten alle distriktene var tydelige på at han skulle fortsett. I en alder av 68 startet han for kort tid siden en ny periode som leder for kirken.

Kongo fredag 1. desember 2023
Turid og Jon Vestøl